

[Ole Henriksen]

dyre uddannelse ikke kan komme i arbejde og blive beskæftiget til gavn for befolkningen. Her handler det heller ikke om betalingsbalance, men om at få folk i arbejde.

Derfor mener vi, at overarbejde og dobbeltbeskæftigelse, som findes rundt omkring, er ting, som der også må lovgives om. Det skal være forbudt at udføre overarbejde, undtagen når der er tale om force majeure og livsvigtige ting, fordi der helt givet kan skabes en lang række arbejdspladser, hvis man får afskaffet denne uskik med overarbejde og dobbeltbeskæftigelse.

Så kan man nævne spørgsmålet om at få opfyldt boligforliget. Det ville jo være udmærket, hvis vi fik bygget de 40.000 boliger om året, som folketinget egentlig har vedtaget skal bygges; og hvis man satte sig for at fremme det og pålagde sig selv at opfyldte dette forlig, kunne der også skabes en lang række arbejdspladser inden for byggesektoren.

Til sidst vil jeg lige nævne, hvad jeg mener er afgørende, når man taler om arbejdstidsnedsættelse. Jeg tror faktisk, at fordelingen af det forhåndenværende arbejde bl. a. bedst løses ved de tiltag, der er nævnt her, og ved at man f. eks. begynder at operere med 4 × 6 timer, altså simpelt hen deler døgnet ind i 4 × 6 timer, hvorved man både får løst problemet med hensyn til den normale arbejdsdag og skifteholdsproblematikken. Det må i første omgang blive en anbefaling til LO, men da jeg ved, at regeringen har gode forbindelser den vej, kunne de måske overbringe den tanke til dem, at der også er arbejdspladser i en fordeling ved arbejdstidsnedsættelser.

Jeg tror, min tid er ved at udløbe, og vil lige nævne en enkelt ting i forbindelse med myten om de 90 pct. Jeg tror, der skal gøres en meget stor oplysningsindsats over for befolkningen med hensyn til, hvad disse 90 pct. af éns indkomst er for noget. Kan man ikke bruge fjernsynet og denne obs-udsendelse til at gøre klart, at 90 pct. ikke er 90 pct. af 200.000 kr. eller af 100.000 kr., men faktisk en ikke ret stor understøttelse?

Bolvig (RV):

For knap et år siden havde vi en forespørgselsdebat om arbejdsløshedssituationen på baggrund af en ledighed på ca. 150.000. I

dag er de dystre realiteter en arbejdsløshed på over 200.000 til trods for det seneste augustforligs ret omfattende foranstaltninger.

Vi må erkende, at vi ikke har været dygtige og fantasirige nok til at løse dette vort største og alvorligste indenrigske problem. Under debatten også her i dag er der afsløret vilje til at medvirke til en omfattende indsats, hvorfor jeg gerne vil appellere til regeringen om at få denne vilje udmøntet i handling. Der bør kunne etableres et fast samarbejde med en række partier med det formål at afskaffe arbejdsløsheden næsten uanset de økonomiske omkostninger. En flertalskombination med mod, dristighed og udtalt vilje til at turde udfordre de velbærgede, de privilegerede og de magtfulde. Hvis ikke vi tør udfordre de grupper, der har stærke interesseorganisationer som våbendragere, vil vi ikke blive i stand til at bringe alle i arbejde. I alt, alt for mange år har vi ladet interesseorganisationerne tilkæmpe sig en indflydelse, der gør det uhyre svært for den lovgivende forsamling at tage det sociale helhedshensyn, der er en absolut og ubetinget nødvendighed.

Vort arbejdsmarked er ved at være delt op i to grupper: de stærke lønmodtagere med ressourcer og uddannelser, der er i arbejde, og de svage, der er ledige eller risikerer at blive det, nemlig de ældre, ofte nedslidte, de unge, der uden erfaring og modenhed forlader skolerne, de handicappede både fysisk og psykisk og i høj grad mange af kvinderne uden uddannelse og forudsætninger. Desværre er der ikke megen solidaritet i vort samfund, og viljen til at give afkald til fordel for næsten er lidet udtalt. Som en ouverture til de kommende overenskomstforhandlinger har vi jo allerede fået dette demonstreret: krav om store lønforhøjelser, længere, fuldt betalte ferier og arbejdstidsnedsættelser med fuld lønkomensation eller fra modparten i Vester Voldgade: vrissen, vrangvillighed mod arbejdsministerens forslag om efterlønsordning.

Vi ved, det er nødvendigt med løntilbageholdenhed for derigennem at lette mulighederne for en forøget produktion og stigende eksport, men vi ved også, at en sådan løntilbageholdenhed selvfølgelig må kræve, at folketinget griber ind over for de voldsomme prisstigninger på jord og fast ejendom, og at merudbytte i erhvervslivet gennem en ØD-ordning kommer de ansatte til gode. Det er